

Compostellareis 2013 Laaif & Tuurke

Na lang uitkijken en plannen was het eindelijk zover. Op zondag 30 juni (Ruddervoorde kerremesse) na een copieus ontbijt vertrokken we onder begeleiding van onze compañeros en de sympathieke gasten van SUST richting Compostella. Na ongeveer 45km namen we afscheid en begon het avontuur. Onder een bewolkte hemel en tegenwind kwamen we aan op onze eerst overnachtingsplaats: Cambrai. Waar we door Remco en Lore getraakteerd werden op een lekker avondmaal.

Gedisciplineerd staan we elke dag om 6u op en vertrekken om 7u. We fietsen ongeveer 2u, waarna we een terrasje zoeken om te ontbijten (meestal croissants en chocoladekoeken). Na ongeveer een halfuur fietsen we dan verder tot de middag. Tegen dan hadden we al ongeveer 100 km in de benen. 'S middags namen we dan ruimschoots de tijd om een plat du jour of een menu del dia te verorberen, in de namiddag hadden we dan nog voldoende tijd om de resterende 50 à 60km af te werken. Rond 17u30 begonnen we meestal onze zoektocht voor een verblijf voor de nacht. We gaven de voorkeur aan een chambre d'hôtes of een hotelletje, wat nooit een probleem was.

We fietsten verder langs rustige B-weggetjes, glooiende landschappen en gezellige dorpjes en stadjes. Alleen door 'de Landes' fietsen viel wat tegen,

door het eentonige landschap en de vervelende aanwezigheid van heel wat muggen. Gelukkig werden we daarna beloond met een prachtig zicht op de Pyreneeën. Na enkele kuitenbijters komen we aan in, het bij wandelaars goed gekende, Saint-Jean-Pied-de-Port. Vanaf hier komen we in een heel andere sfeer terecht. Waar we in Frankrijk weinig pelgrims tegenkwamen is het nu een gezellige drukte van hoofdzakelijk wandelaars (tjoolars) en in mindere mate ook fietsers van de meest uiteenlopende nationaliteiten.

Nu begint ook het serieuze klimwerk. Eerst moeten we Col du Somport en de Ronces vallei over. We rijden door een dor landschap, fietsen langs mooie steden, terwijl de temperatuur soms hoog oploopt (met een piek van 42°C). Desondanks amuseren we ons rot en genieten van elke kilometer. Ook culinair laten we het niet aan ons hart komen. Elke dag een lekkere maaltijd met een goed glas wijn. We blijven van pech gespaard en ook de weergoden zijn ons goed gezind.

We ontmoeten interessante mensen en hebben geanimeerde gesprekken met o.a. een Venezolaan, Amerikanen, Denen, Kroaten, Zwitsers, Nieuw-Zeelanders, Australiërs en zelfs een taaie Vlaamse dame, die alleen en met de fiets de lange tocht onderneemt om het verlies van haar echtgenoot te verwerken. Dat er meer mensen trauma's proberen te verwerken op de Camino merken we bij Cruz De Ferro, waar je symbolisch je last kan achterlaten.

Eenmaal voorbij Cruz De Ferro begint het eind in zicht te komen. Maar waar we dachten dat de laatste paar 100km relatief vlak waren, komen we tot de vaststelling dat dit helemaal niet zo is, integendeel! De nijldige klimmetjes volgen elkaar in snel tempo op en slopen onze krachten. Gelukkig moeten we de laatste 2 dagen maar ongeveer 60km per dag doen en kunnen dus regelmatig uitblazen op een terrasje.

En dan plots het bord 'Santiago', we zijn er, eindelijk! We fietsen tot aan het grote plein voorbij de kathedraal en genieten in de stralende zon en tussen een massa andere pelgrims van onze gedane prestatie. Na een bezoek aan de kathedraal zoeken we ons hotelletje op en brengen we de fietsen naar een koeriersbedrijf. Morgen met het vliegtuig terug naar huis. Als alles meezit komen we volgend jaar terug.

Los peregrinos.

